

SUVE **PREMENA**

MENÍM SEBA - MENÍM SVET

© Suve, 2015

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa nesmie byť žiadna časť tejto knihy ďalej šírená alebo reprodukováná v akejkoľvek forme, akýmkoľvek spôsobom, fyzicky či elektronicky, vrátane fotografického kopírovania alebo pomocou akéhokoľvek systému záznamu a zobrazenia dát.

Vydalo vydavateľstvo EDITORES, s.r.o., Trnava, Slovenská republika. www.editores.sk

Jazyková korektúra: EDITORES, s.r.o.

Za terminologickú a štylistickú úpravu zodpovedá autor

Tlač: Těšínská tiskárna, a.s.

Design obálky: Peter Kanda

Photo: Miqo Cash

Vnútoraná úprava a sadzba: Graphicsoul s.r.o.

ISBN 978-80-971968-4-4

EAN 9788097196844

VENOVANIE - ĎAKOVANIE

Kniha, ktorú držíte v ruke, je zo srdca venovaná Vám,
práve Vám samotným.

Nie je náhoda, že si našla cestu akurát do Vášho života
a „podala“ Vám ruku práve v tento čas, na tomto mieste.

Všetko je totiž dokonale načasované a zosynchronizované.

Ďakujem za to, že ste a že ste - akí ste!

Otvoreným prístupom tak spoločne umožňujeme tej večnej
premene, nech sa skrže nás deje...

*Náš život je záhadou, myseľ je záhradou
my sme záhradníkmi, myšlienky sú semená
či vyrastú kvety, či burina - nie je náhodou
iba od nás samých závisí táto Premena...*

OBSAH

PROLÓG.....	7
-------------	---

ČASŤ PRVÁ CHRONOLOGICKÁ

Premena v čase.....	12
---------------------	----

KAPITOLA I.

Misia: zabudnutie a rozepamätanie sa.....	13
---	----

KAPITOLA II.

Obdobie poslušnosti.....	21
--------------------------	----

KAPITOLA III.

Obdobie vzdoru.....	29
---------------------	----

KAPITOLA IV.

Čo ma naučila samostatnosť.....	38
---------------------------------	----

KAPITOLA V.

Temná noc duše.....	47
---------------------	----

KAPITOLA VI.

Kolaps, zlom a precitnutie.....	54
---------------------------------	----

KAPITOLA VII.

Nový začiatok.....	66
--------------------	----

Nový začiatok časť 2.....	79
---------------------------	----

ČASŤ DRUHÁ TÉMATICKÁ

Premena v štruktúre.....	94
--------------------------	----

KAPITOLA VIII.

Sloboda nadovšetko.....	95
-------------------------	----

KAPITOLA IX.

Zakázané dejiny.....	114
----------------------	-----

KAPITOLA X.

Finančná (ne)gramotnosť.....	128
------------------------------	-----

KAPITOLA XI.

V zdravom tele – zdravý duch.....	139
-----------------------------------	-----

KAPITOLA XII.	
Vzťahy ako zrkadlo.....	151
KAPITOLA XIII.	
Ľudské tvory tvorí schopnosť tvoriť.....	159
KAPITOLA XIV.	
Spiritualita – veda – náboženstvo.....	168
 ČASŤ TRETIA TRANSCENDENTÁLNA	
Premena nad časopriestorom.....	177
KAPITOLA XV.	
Zážitky medzi nebom a zemou (ktoré mi zmenili život).....	178
KAPITOLA XVI.	
Princípy Univerza a cesta hrdinu.....	200
KAPITOLA XVII.	
Po stopách dávnych kultúr.....	213
KAPITOLA XVIII.	
Spoločenská dekadencia verzus spirituálna renesancia.....	238
KAPITOLA XIX.	
V harmónii s prírodou.....	253
KAPITOLA XX.	
Nový začiatok sveta - spolutvorcovia budúcnosti.....	266
KAPITOLA XXI.	
Láska ako stav bytia.....	280
BONUS	
Praktické zhrnutie.....	286
EPILÓG	
Pozvánka k dialógu.....	297

PROLÓG

Kniha, ktorú držíte v ruke je výsledkom kľúčovej premeny, ktorá sa udiala v jednom obyčajnom a pritom tak nevšednom ľudskom príbehu. Príbehu, ktorý napísal život sám. Avšak oná samotná premena je iba súčasťou jednej krátkej, zdanlivo bezvýznamnej etapy uprostred celej večnosti zmien. Ide len o akýsi zlomový výsek v rozmedzí jediného ľudského života z celkovej nekonečnej premeny Bytia. Takže ona vlastne ani nikdy nezačala a nikdy neskončí. Premena je totiž jedinou nemennou vecou, ktorá existuje. Je to nemenná konštanta a je nekonečná. My sme akurát svedkami jej rôznych fáz od období zdanlivo statických cez obdobia turbulentné, až po zásadné kvantové skoky vo vývoji. Tie sa zvyknú udiať v návaloch, vo výtryskoch, nárazovo akoby z ničoho nič. Proste sa to spustí... Spustí sa lavína nekontrolovaných okolností, ktoré človeka vcucnú do akéhosi víru udalostí, po ktorom už zrazu nie je ako predtým. Zmetie ho zo sveta, vyzlečie ho donaha. On sa do sveta vráti, ale už to nie je on. A najmä o tejto fáze pojednáva kniha. Respektíve je jej nosným základom, od ktorého sa ostatná línia premien bude odvíjať.

Výrazným spúšťačom tohto procesu bola existenciálna a duchovná kríza, ktorou som prechádzal v období extrémnych zmien počas poslednej dekády svojho života. Podnetov k napísaniu tohto fascinujúceho dobrodružstva bolo niekoľko. Asi najčastejšia otázka, ktorá sa mi za posledné roky dostávala do uší bola: „Suve, čo sa vlastne stalo, že si sa zmenil?“ A práve táto prirodzená ľudská zvedavosť ma primäla sa hlboko zamyslieť nad jej odpoveďou a po starostlivom preskúmaní tak zaznamenať a popísať celé pozadie, ktoré sa nachádza za tým, čo vidíte v súvislosti s mojou premenou navonok. Ten vonkajší obraz je zrejmy a tak chystám sa vám odkryť svoj obraz vnútorný.

Mnohí z vás ma poznajú cez hudobnú tvorbu, ktorá tvorí gro môjho umeleckého vyjadrenia. Rozhodne v nej budem pokračovať aj naďalej. Hudba je totiž terapia, je to univerzálna reč, ktorej každý rozumie. Dokáže byť balzomom na dušu a umožňuje nám aspoň na okamih oslobodiť nášho Ducha z pút pozemskej príťaže. Dáva nám pomyselné krídla, povznáša nás bytostne. Hudba je pre mňa emócia (e-motion, energia v pohybe), akési plátno či podklad – ženský princíp, na ktorý nanášam slovo, odkaz, zámer – to je mužský princíp. Práve prostredníctvom tohto harmonického splynutia tak môže vzniknúť úžasná celistvá synergia, súlad dvoch protikladov. Som tak zástancom konceptu: emócia (hudba) plus slovný odkaz (text), nakoľko je to

pre mňa dokonalá kombinácia, ako vyjadriť svoje vnútro.

Hip hopová tvorba je špecifická práve textami. Za svoje pôsobenie som vytvoril vyše 140 skladieb a som ďalej plný nových nápadov, textov a nezhmotnených myšlienok. Som vďačný, že to cezo mňa neustále prúdi a ja to len zaznamenávam ako médium. Stať sa prázdnu nádobou, ktorú tvorivé sily naplnia významom, naplňa aj mňa samotného. Túto kreatívnu činnosť nadovšetko milujem.

Rozhodol som sa preto túto česť, ktorou som poctený, zaznamenávať a posunúť zase o kus ďalej. Keďže do hudobných piesní sa nezmestí toľko obsiahlych informácií ako do knihy, rád by som vám zdelil svoje nadobudnuté životné poznanie tentokrát po novom, literárnu formou.

Ono poznanie, ktoré odhalím, súvisí s pochopením sveta. Avšak ako som už veľmi dávno zistil, pochopenie sveta je možné len do tej miery, do akej pochopíme sami seba. Preto základom k pochopeniu úplne všetkého je sebaopoznanie. Tam to celé začína. Uvedomil som si, že na to, aby som dokázal s niečím pohnúť - čokoľvek zmeniť, musím v prvom rade poznať, kto som! A tak som sa musel naučiť, ako seba poznávať. Musel som sa postaviť zoči-voči svojim vlastným strachom a začať im čeliť. Nebáť sa ich prijať za svoju súčasť a využiť ich vo svoj prospech ako užitočné palivo. Spáliť strach v energiu, ktorá ma poženie vpred a umožní mi povyrásť. Musel som sa naučiť byť k sebe úprimný, pretože nulová tolerancia lží a sebaklamu je dôležitým kritériom k skutočnej premene. Musel som sa zmieriť so všetkým starým – odišlým vo svojom živote a nechať ho napospas. Musel som sa rozlúčiť so všetkým, čo ma zväzovalo a to bolo obťažné, pretože bolo potrebné kriticky pochopiť a odlíšiť, čo je prospešné pre môj vývoj a čo už nie. A to chce odvahu a guráž vzdať sa toho starého – poznaného a postaviť sa celým svojim bytím za to nové, ešte „nenarodené“. To, čo sa skrze premenu ešte len postupne derie na povrch. Postaviť sa za to, čo mu verím, aj keď to je spočiatku len v zárodku a javí sa to krehko či neisto – to je vždy najťažšie! Tobôž, keď sa jedná o váš holý život. Započal som tak vedomú duchovnú cestu, ktorej cieľom a cestou zároveň je poznávanie samého seba. Avšak musel som porozumieť tomu, že tento proces za mňa nikto iný nevykoná. Musím to urobiť so všetkou svojou odvahou úplne sám. Žiadna skratka neexistuje. Môžu nám k tomu dopomôcť rôzne techniky, učenia či osobnosti, pokiaľ sme otvorení takémuto prístupu. Ale inak sme každý na svojej individuálnej ceste plnej úspechov aj pádov, radostí aj sklamaní, hlbokého utrpenia aj vrcholnej blaženosti, úplne sami. Len my a naša Cesta.

Táto kniha vám k tomu môže napomáhať a byť vám oporou ak ste už vykročili na takúto cestu, alebo sa len chystáte urobiť prvý krok. Paradoxom zostáva, že sa v podstate nedozviete nič nové. Vaša duša totiž vo svojej hĺbke všetko uvedené dôverne pozná. Avšak stalo sa nám istým vonkajším príčinám, ktoré postupne rozklúčujem, že sme na toto poznanie akosi pozabudli. Preto vám kniha poslúži najmä k rozpamätaniu sa na vašu podstatu, k odhyponotizovaniu mysle a k privedeniu vlastnej prirodzenosti, s ktorou sa každá ľudská bytosť narodí. Vplyvom všetkých možných inštitúcií však túto našu prirodzenosť, bohužiaľ vytlačí tá známa naučená spoločenská konformita. Nám tak ironicky zostáva sa potom po zvyšok života odučovať, čomu sme sa v detstve „naučili“. Nech je vám táto kniha majákom, ktorý vás správne nasmeruje a popostrčí na vašej vlastnej odvážnej plavbe po rozbúrenom mori vonkajšieho sveta. Nech je vám pomocným nástrojom na vedomú kultiváciu osobnosti, oslobodenia mysle a povznesenia potenciálu ľudského ducha až za hranice rozumu. V samotnej podstate totiž kniha slúži na rozpomínanie si na to, kým v skutočnosti sme...

Je rozdelená na tri časti, na tri úrovne vedomia, v ktorých sa budete ocitať zároveň spolu s jej čítaním. Každá časť má svoj prívlastok, avšak dalo by sa ich nazvať tiež ako: korene – kmeň – plody, alebo aj príčina – následok – riešenie. Každopádne celkovo je to osobný príbeh pretkaný nevšednými až mystickými životnými skúsenosťami a tiež mojimi osobnými úvahami hraničiacimi s filozofickým vhladom na ne samotné.

Poznaj sám seba, všetko ostatné je druhoradé! To je ono osobné heslo, ktoré sa bude postupne vinúť celým príbehom. Premena individuálna sa bude prelínať s premenou kolektívnou, ku ktorej sa dostaneme v záverečnej tretej časti. Postupnosť od seba smerom ku svetu je zákonitá a nedá sa preskočiť. Nie je možné meniť vonkajší svet, pokiaľ nezmeníme ten svet vnútorný. Iba našou osobnou transformáciou môžeme skutočne napomôcť k planetárnej transformácii.

Kniha Premena je z pohľadu ľavej hemisféry osobný výskum (analýza), z pohľadu pravej hemisféry – holistické spájanie (syntéza) vedomostí na základe empirizmu (vlastných prežitkov). Tie nakoniec v praxi života ožívajú cez srdce, a v ňom si iba overujú svoju správnosť, pretože srdce vždy pozná pravdu. Srdce vie totiž viac, než si myslíme.

A práve preto to z duchovného pohľadu nie je nič iné, ako rozpomínanie si na to, čo už dávno vieme... Vieme, iba sme podľahli zabudnutiu, alebo skôr ho dobrovoľne podstúpili. K tomu sa postupne dostaneme.

V poslednej dobe mi ľudia dosť často hovoria: „Suve, ty si taký vyrovnaný človek.“ Ja vravím: „Iba som sa naučil ako správne vyrovnávať krídla pri prekážkach počas letu.“ To znamená, že aj mám momenty, kedy ma niečo rozhodí z mojej osi, ale naučil som sa presne ako sa účinne navrátiť späť do rovnováhy, do svojho stredu. Permanentne nepretržitý vyrovnaný stav som zatiaľ ešte nedosiahol a ani neviem, či je to vôbec možné v dnešnom turbulentnom svete...

Ak áno – sme osvietení. No inak jediné, čo nám zostáva, je priučiť sa správnym spôsobom, ako vyrovnávať naše plavidlo počas výkyvov, čo najrýchlejšie do priamej stabilnej línie, aby putovalo na našej Ceste ďalej priamočiaro, kam si len zaumienime. Ako udržať ten životne dôležitý balans, rovnováhu živlov – to je to dôležité majstrovstvo a zároveň dobrodružstvo, ktorému sme sa sem na Zem prišli priučiť.

A práve dvoma základnými živlami – ohňom a vodou spoločne iniciačne premostíme tento vstupný úvod a vydáme sa po ňom už na hlboký ponor do svojho vnútra.

Slová v tejto knihe sú totiž ako oheň. Vy, vaše vedomie, ktoré ich číta – ste vodou. Pri kontakte s ohňom meníte skupenstvo, kvalitu svojho vedomia. Ako budete prechádzať od jednej časti k druhej, budete badať zmenu vo svojom vnímaní. Ľad sa začne postupne roztápať na vodu, až sa voda napojí na potrebný Prúd rieky života, o ktorom sa budem väčšinu času zmieňovať. Som presvedčený o tom, že na svojom vnímaní postrehnete zásadnú zmenu medzi prvou chronologickou a druhou tématickou časťou. Až nakoniec v tretej transcendentálnej časti bude táto zmena zo všetkých najvýraznejšia. Vaše „tekuté vedomie“ sa začne postupne premieňať na samotnú paru – bude stúpať smerom nahor, za ohraničenosť tohto sveta. Voda totiž v tuhom, či v tekutom stave podlieha zemskej príťažii, oheň však nie. Jeho plameň smeruje zakaždým dohora. A tak voda v konečnej tretej fáze za prítomnosti ohňa premieňa svoje skupenstvo na paru a stúpa do nebeských výšin, takisto ako samotný oheň. Opúšťa hranice fyzickej spútanosti a oslobodzuje sa. Prechádza zo spútania do stúpania.

Taký je cieľ i postup v premennom procese ľad – voda – para, za pomoci živlu ohňa. Na tomto princípe postupnosti vznikala celá kniha. Som si tak vedomý tejto zmeny, ktorú vo vašom vnímaní spôsobí, pretože som sám takouto premenou prechádzal!

Nech je teda táto kniha tým pomocným plameňom, ktorý vo vás rozhorí poznanie, vnútornú silu, múdrosť, humor i lásku. Zo srdca si prajem, aby vás podnietila k poznaniu vlastnému, k pátraniu po svojej božskej podstate a odkryla vašu prirodzenú moc. Moc čarovať, moc tvoriť, moc veci meniť vo svoj túžobný obraz.

Prajem si, aby vás inšpirovala na vašej vlastnej Ceste k osobnej slobode a k trvalému stavu šťastia. Aby premenila vaše vnímanie, rozšírila ho, vyjasnila i zjednotila v celkovú mozaiku vami prežitej pravdy. Pretože pokiaľ zmeníme spôsob ako na veci nazeráme a vnímame ich, potom sa veci samotné začnú meniť! To je pointa.

Takú silu má premena vnímania, a preto som sa rozhodol vám o nej napísať. V neposlednom rade si prajem, aby jej oheň roztopil ľadovce ľudských srdiec a otvoril ich dokorán šíreniu svetlu. Takisto aby otvoril myseľ, nech v nej vznieti úprimnú túžbu po poznaní, aby sa stala nápomocná a slúžiaca tomu nadňou, čiže vám – vášmu Vedomiu. Nie naopak. Ono Vedomie je totiž kľúčom k nikdy nekončiacей premene, kľúčom k nekonečnu, kľúčom ku všetkému... ale to už trochu predbieham. Všetko má svoj čas a postupnosť... Prajem vám nerušený obohacujúci ponor do čítania môjho prvého knižného diela. Vedzte, že som dal do neho celú svoju Bytosť, svoje všetko. Nech vám padne na úžitok. Namaste

ČASŤ PRVÁ
CHRONOLOGICKÁ
PREMENA V ČASE

KAPITOLA I.

MISIA: ZABUDNUTIE A ROZPAMÄTANIE SA

Na počiatku bolo Jedno. JednoDucho Božstvo, Zdroj a pôvod všetkého... Neexistovalo okrem toho vôbec nič, a tak Jedno Jediné začalo pociťovať nekonečnú nudu. Išlo sa zbláznit z tolkej nudy, z čoho sa mu ukrutne zívalo. Pri tomto výdychu pozorovalo, že z neho samého časť odchádza. Vnímaním častí seba samého z odstupu si tak začalo uvedomovať, že je proste Je a že tvorením dokáže samo seba vyjadriť, čo ho veľmi naplňalo a účinne zaháňalo bezbrehé nudenie. Zároveň tým dokázalo vnímať a definovať aj samotnú Nudu ako ničotu a uvedomilo si, že je to vlastne temné plátno, na ktorom môže realizovať svoje tvorivé zámery. Keďže Temnota bola spúšťačom tvorivého procesu Jediného Zdroja, ktoré malo z toho celého obrovskú radosť, chcelo sa jej za to odvdčiť. Temnota si tak želala, aby na jej podklade stvorilo celý Vesmír so všetkým, čo k nemu patrí. Od hviezd, galaxií, cez planéty až oceány, pevninu, až po živé organizmy. Stalo sa, no stále v tom Celku chýbala šťava, akási zábava a tak navrhla vytvoriť Hru. Navrhla, aby Jedno „vydýchlo“ samého seba na miliardy rozdelených kúskov a následne vdýchlo fragment samého seba do každejlivej bytosti. Keď každá bytosť teda obsahovala Dušu – individuálnu časticu Jediného Zdroja, následne na to tieto bytosti obalila Temnota svoj plášť – samú seba, aby Duša zabudla na svoju podstatu – na svoj božský pôvod. Pre Jedno sa tým začala nekonečná Hra, ktorej cieľom je spomenúť si v týchto bytostiach na to, kým skutočne Je a navrátiť sa k sebe samému do prvotného Zdroja. Jeden cyklus tejto vesmírnej hry pozostáva z VÝDYCHU Jediného Zdroja – rozdelenie sa na nespočet častí, samotné zabudnutie - amnézia Duše až po rozpamätanie sa na svoju prirodzenú podstatu a návrat JednoDucho Božstva k sebe samému. To jest jeden božský NÁDYCH.

Taký je teda večný cyklus duší a ich Božského Zdroja. Nádyh – výdych.

Touto symbolickou legendou pretvorenou z viacerých príbehov, tradícií a náuk v moju vlastnú verziu do slov a obrazov takých, ktoré mi vyhovujú, som si dovoľil veľmi zjednodušene, no pre mňa popisne ilustrovať, ako vnímam ja na základe skúseností, ktoré sú predmetom tejto knihy – cyklus tvorenia v časopriestore, ktorý nazývame Vesmír.

Počiatočným motívom ku Stvoreniu bolo to, čo múdre kultúry nazývajú „Boh nevidel Boha – tvár chcela vidieť tvár.“ A tak vznikla kozmická Hra, ktorú

nazývajú „lila“ – zabudnutie. Individualita je ilúzia a bola navrhnutá tak, aby Stvoriteľ mohol vnímať sám seba. Bez slobodnej vôle a zjavnej individuality by sme nemali možnosť zabudnúť, kto skutočne sme. Hra by prestala fungovať. Ak by sme mali automatický prístup k univerzálnemu Vedomiu, život by bol razom šedý a nudný. Naša amnézia nám ponúka vydať sa na dobrodružstvo, na výpravu za poznáním.

V duchu onoho večného príbehu so zabudovaným princípom zabudnutia a následným rozpomätaním sa bude niešť i dej, do ktorého sa práve začínate čítaním ponárať.

BOH SA KEDYSI CELÝ ROZDAL... JE NA ČASE SA MU VRÁTIŤ

Jeden z takýchto príbehov rozspomínania a návratu jednej duše, bude súčasťou tejto knihy a bude sa vinúť ako červená niť celým procesom od narodenia a zákonitého zabudnutia, cez rozpomätanie až po súčasnosť a s ňou spojené zámery do budúcnosti. Minulosť – prítomnosť – budúcnosť jedného ľudského životného cyklu „nádych – výdych“.

Počiatok tejto mojej dobrodružnej vesmírnej hry sa začína odoHRÁvať 15.11.1984.

Je to môj numerický vstupný kód do tejto 3d reality. Duša si presný čas, miesto, prostredie, okolnosti volí sama z istých presne daných dôvodov, ktoré si na základe skúseností dovoľím bližšie rozvinúť v neskoršej časti knihy.

Každopádne čísla zohrávajú vo vesmírnom tvorení zásadnú rolu. Fibonacciho postupnosť, zlatý rez, posvätná geometria, kód tvorenia, pomery, rozmery, proporcie a tak ďalej, a tak ďalej...

Preto sa osobne prikláňam k možnosti tej, že na nás planéty a hviezdy pôsobia. Ak celý náš svet, fungovanie prírody a správanie ľudí ovplyvňuje malinové vesmírne teleso, akým je Mesiak, logicky predpokladám, že v rámci našej sústavy budú hrať dôležitú úlohu na náš vplyv aj omnoho väčšie telesá ako Jupiter, Saturn a pod.

Ako teda vplývajú na našu myseľ? Ľudskú myseľ by som okrem všetkých možných vlastností, ktoré jej možno pripísať, tiež prirovnal k magnetickému záznamníku či fotografickej komore. Ihneď v momente narodenia, keď človek prvýkrát uzrie svetlo sveta, vpečatí sa do jeho mysle presná poloha telies. Tento prvotný odtlačok si potom nesieme v sebe po celý život a má na nás celý čas dokázateľný vplyv. Myseľ – ako dokonalý biopočítač zaznamenaná v okamihu narodenia presné súradnice a na základe prastarého zlatého princípu „ako nahore – tak dole“ či „ako v Nebi – tak i na Zemi“, odtlačí makrokosmos

do svojho gps záznamníka a vznikne „mikrokosmos“. Podstatné je naučiť sa pracovať „s otcom“ ako povedal Ježiš, to znamená zladíť sa s kozmickými cyklami. Berme túto terminológiu prosím obrazne na dokreslenie, len kvôli popisnosti pojmov. Ešte jedná malá metaforická vsuvka k vplyvu vesmírnych telies: čím viac človek dvíha úroveň svojho vedomia, tým ho hviezdy a planéty menej ovplyvňujú, až nakoniec rozvíjaním seba-majstrovstva sa môže človek dopracovať k osvieteniu, až sa nakoniec stáva sám takou malou „hviezdou“. Sám sebe Svetlom, ako by povedal Sidharta Gautama Budha.

Vrátim sa naspäť k svojej vstupenke do tohto sveta s číslom 15111984. Rozoberať detailné charakteristické poznávacie znaky svojho dátumu narodenia nebudem. Na to by bolo treba samostatné vydanie, ale skrátka podľa staroegyptských astrologicko – numerologických princípov a tarotu, ktoré sú podľa mojich osvedčených skúseností najpresnejšie, si duša pri výbere týchto čísel v tomto prípade zvolila veľmi náročnú skúšku, nie však nezdolateľnú. To môžem po prvých 30tich rokoch smelo potvrdiť. Tým chcem jasne naznačiť, že prichádzame na tento svet s istou predispozíciou a životným plánom, ktorý sa máme na základe scenáru skúseností naučiť. Doslova učebná osnova, presne ako v škole. V tomto prípade má škola názov Život.

Položím teda prvú filozofickú otázku. Rodíme sa ako Tabula rasa – čistá, nepopísaná doska? Je to výraz, ktorý svetu prvýkrát predniesol britský filozof John Locke. Podľa môjho názoru áno aj nie. Prichádzame síce s čistým štítom, ktorý „doska“ počnúc narodením začína okamžite vyplňať, ale zároveň už v sebe obsahuje určité dáta, ktoré sme si priniesli z minulých životov, a ktoré ovplyvňujú a formujú naše počínanie na Univerzite života. Isté predurčenie, ktoré napokon jasne preukazuje aj genetika. Existuje jej vedecká odnož, ktorá nesie názov epigenetika a tá dokazuje, že ľudská skúsenosť sa kóduje do genetickej informácie v kóde DNA (dedičnosť). Mne z toho vychádza, že sem prichádzame bohatší o skúsenosť predkov. Osud je to, čo môžeme a mali by sme utvárať podľa našej slobodnej voľby. Predurčenie je tým pádom predpoklad alebo predispozícia, v akej oblasti a s akým vybavením budeme v nasledujúcom živote svoj osud vlastným pričínením určovať. Čistú nepopísanú dosku som si teda premenoval na niečo ako Motherboard (Tabula Rasa). Počítačovú analógiu budem používať častejšie, nakoľko nám v dnešnej technologickej dobe dokáže omnoho presnejšie a pochopiteľnejšie ilustrovať pojmy. Matičná nepopísaná doska je vybavená vstupnými dátami v kóde DNA – potrebnými informáciami, ktoré bude v novom živote riešiť. Vstupuje však do reality nepoškvrnená. A od prvej sekundy splodenia začína

na ňu interaktívne pôsobiť okolité prostredie, formovať ju a ona následne zaznamenáva a vyhodnocuje.

Avšak existujú ešte dôležitejšie existenciálne otázky, ktoré vo mne začali pred niekoľkými rokmi silne vyvstávať. Po istých dramatických skúsenostiach, ku ktorým sa dostaneme neskôr, vo mne začala narastať zvedavosť a túžba po odpovediach na tie najzákladnejšie ľudské otázky:

KTO SOM? KDE SOM? A PREČO JE SVET TAKÝ, AKÝ JE?

ČO SOM SEM PRIŠIEL RIEŠIŤ? AKO MOŽNO VECI MENIŤ?

Možno sa niekto z vás už dávno o ne zaujíma, možno ste na ne už aj dokonca našli odpovede, no podľa osobných rozhovorov, ktoré vediem celé roky s nepočítnym množstvom ľudí na túto najelementárnejšiu tému, tak smutne zisťujem, že tieto dôležité otázky sa v bludisku zvanom ľudský život často nekladú a ak tomu niektorí dospeli, tak je to len mizivý zlomok ľudstva. Samému mi bolo svojho času zvláštne pri zistení, že nad takýmto základom premýšľa tak žalostne málo ľudí. Ono, takisto ako všetko okolo nás, aj tieto prejavy majú svoju zrejmú príčinu, kvôli čomu sa drvivá väčšina z nás nedokáže za celú svoju existenciu dostať aspoň na chvíľu nad rámec „bežného“ uvažovania a začať sa pýtať. Pýtať sa na čokoľvek je prejavom inteligencie. Tobôž, keď nám odpovede na tieto formulky môžu zásadne zmeniť naše každodenné vnímanie a posunúť nás vpred.

Kto som? Kde som? Prečo je svet taký, aký je? Aký tu má zmysel môj pobyt?

Čo som sem prišiel riešiť? Ako možno veci tvoriť a meniť?

To sú teda základné bytostné otázky, ktoré sú akýmsi leitmotívom celého obsahu knihy a ktoré zohrávajú kľúčovú rolu pri postupnom odkrývaní jednotlivých črepín mozaiky zvanej život – jeho neustálej premeny pri dosahovaní cieľa. Cieľa, ktorý je zároveň cestou... a tým cieľom nie je nič iné ako TRVALÉ ŠŤASTIE...

Ale tiež aj cieľa, ktorý však paradoxne cestou nie je, k nej sa musím dopracovať. A síce cieľ zvaný OSOBNÁ SLOBODA. A presne k nej som sa kedysi dávno rozhodol dopracovať ja a inšpirovať na svojej ceste aj druhých.

„Nikto nie je slobodný, kým nie je svojím pánom.“ povedal grécky filozof Epiktetos. Jednoznačne súhlasím. Ovládnuť samého seba, stať sa pánom svojho osudu a sebamajstrom života je síce neľahká úloha, ale musíme sa o to aspoň pokúsiť. Je to totiž naša jediná úloha. Stať sa svojím pánom a oslobodiť tak svoju dušu, to je výsledný certifikát, ktorý si vezmeme so sebou do hrobu, keď sa skončí ďalšia vyučovacia lekcia v dĺžke trvania jedného života.

Prvýkrát som sa nadýchol v Bratislave presne v polke novembra roku, ktorý je zároveň názvom svetovo známeho románu Georga Orwella – 1984, v ňom autor futuristickým vedecko-fantastickým spôsobom poukazuje na neslobodu v našom súčasnom väzenskom svete (mreže sú najmä v našej myslí a najvyššia forma mentálneho otroctva je, keď si otroci neuvedomujú svoj stav – nebúria sa, že sú otroci, keď si myslia, že nie sú). Je to pre mňa mimochodom preto trefná symbolika, nakoľko, o čom román poníma, to cítim, že som sem prišiel riešiť ako svoje poslanie, ale k tomu sa dostaneme... Misia sa môže začať. Úvod života, ako to býva zvykom sprevádza plač nového človeka a naopak radosť ľudí, ktorí ho vítajú. Je to pre mňa zvláštna irónia, pretože pri odchode z tejto reality, je to presne opačne. Človek, ktorý odišiel, s najväčšou pravdepodobnosťou necíti žiadnu bolesť ani utrpenie. Ja predpokladám, že sa raduje. A na druhej strane ľudia dolu ho oplakávajú. Dovolím si trúfaťlo sarkasticky dedukovať, že je tomu tak, pretože pri vstupe do reality plnej obmedzení nová duša cíti čo ju čaká, no okolie sa raduje, pretože pribudol ďalší väzeň do partie a ich utrpenie sa tým zníži. A keď duša odchádza preč, všetci smútia, pretože pociťujú zrazu v cele akúsi prázdnotu a oni v nej musia naďalej trčať... To je samozrejme len moja „nadsázka“, ktorá platí čisto len pre západnú kultúru. V hindu-národoch a najstarších východných tradíciách sveta naopak smrť oslavujú. Ktovie prečo, milý čitateľ?

KTO VLASTNE SOM?

Jedna bezvýznamná bunka spomedzi 7 miliárd ďalších buniek v miliardách ďalších galaxií, no zároveň som aj nekonečné jednotné VEDOMIE, ktoré si uvedomuje samo seba. Postupne sa dočítate, ako sa k tomu dopracoval. Pýtate sa možno, či to nie je akási dichotómia, ktorá si navzájom odporuje? Nie, naopak. Jedna polovica výroku s druhou tvorí harmonický súlad a navzájom sa dopĺňajú.

Tá prvá časť eliminuje ľudskú pýchu a prehnanú dôležitosť, aby sa podkladom pre pochopenie stala pokora. A druhá polovica vyjadruje náš božský potenciál a prepojenosť s Celkom. Každá bunka je miniatúrnym terminálom prepojeným s kozmickým počítačom.

Sme vnímači, sme uvedomenie. Nie sme objekty, nie sme pevné telesá. Sme bez obmedzení. Lenže my, alebo skôr náš rozum na toto zabúda a preto zadržujeme totalitu nás samých v začarovanom kruhu, z ktorého v priebehu života unikneme len zriedka. Je kľúčové pochopiť, že duša si berie na seba telesnú schránku, aby sme mohli prežívať tento svet. Trik, v ktorom sme sa

ocitli, spočíva v tom, že sa identifikujeme s telom, s vozítkom. My nie sme koč, sme pohonič! Mysel sú opraty a kone, ktoré nás pohánajú, symbolizujú naše emócie či pudy.

Pýtate sa, ako som dospel k tomuto poznaniu a ako s tým môžeme naložiť v praxi?

Podme teda pekne po poriadku...

Na svet prichádzame ako osvietení a prvých 7 rokov života je toho dôkazom. Deti sú podľa môjho názoru učiteľmi a mali by sme im naslúchať, dokým sú ešte v kontakte s „oným“ svetom, odkiaľ čerpajú univerzálnu múdrosť a prostou detskou duchaplnosťou ju aplikujú vo svete našom.

Časom sa však ich spojenie s touto nekonečnou studnicou poznania začína vytrácať. To puto im prestrihávame my. Nastupuje totiž „výchova“.

Počnúc školským vekom učenia prichádza paradoxne obdobie učeniu sa zlozvykov, respektíve programovania jedinca zo strany spoločnosti prostredníctvom rôznych inštitúcií, ktoré nás dokážu za pár rokov tak zmanipulovať vo svoj prospech (v prospech udržania svojho status quo), že nám potom po zvyšok života zostáva „len“ odnaučiť sa to, čo sme sa doposiaľ „naučili“. Stručný životný koncept teda pozostáva z troch základných životných sekvencií:

- 1) príchod na svet ako dokonalé prirodzené bytosti
/metaforicky vyjadrené: OCEÁN/
- 2) prispôsobovanie sa spoločnosti formou naučených programov, ktoré len posilňujú status quo systému – čo je vlastne ich účel, ale nás samotných však odpútavajú od našej prirodzenej podstaty a ocitáme sa s tak v pavučine plnej obmedzení, z ktorej profituje systém a my sme jeho obeť. Sme odrezaní od nášho prirodzeného multisenzorového Ja. V tejto fáze nežijeme život, ale život žije nás.
/metaforicky vyjadrené: ZAMRZNUTÁ KRYHA/
- 3) vedomá cesta k ZNOVUOSVIETENIU pomocou jednoduchých princípov odnaučenia toho, čo sme sa „naučili“ a rozspomínania na našu prirodzenosť, to jest návrat k podstate nevinnosti obohatený o empirické poznanie (prežité skúsenosti).
/metaforicky vyjadrené: ROZPUSTENIE SA V OCEÁNE/

K tomuto trojfázovému konceptu, ktorý sa vyskytuje takmer vo všetkom, sa v poslednej časti knihy vrátíme a detailne ho popíšeme. Je totiž kľúčom k pochopeniu špirálovitého cyklu vývoja. Cyklu, v ktorom božský Zdroj výdychom prejaví samého seba v nás a následným nádychom sa po špirále skrze nás navracia k sebe samému, aby týmto Božstvo definovalo seba. A keď sme pri tej špirále...

ROZTOČIL SOM TO!

Ako dieťa som sa veľmi rád točil okolo vlastnej osi. Určite mnohí z vás veľmi dobre poznajú tú úžasnú detskú radosť, ktorá sprevádza tak obyčajnú a pritom tak jedinečnú a častú aktivitu detí a to je točenie s rozpaženými rukami okolo seba samého. Trávil som celé hodiny touto jednoDuchou zábavou, aj napriek tomu, že ma dospeláci neustále upozorňovali, aby som s tým prestal, pretože môžem padnúť a ublížiť si. Tieto ich neustále napomínania sa ukázali ako neopodstatnené. Aj som veľakrát spadol, ale nikdy mi ten pád nijak výrazne neuškodil. Lákalo ma niečo omnoho vzrušujúcejšie ako len vzdorovito neposlúchnuť. Odmena aj napriek pádom bola pre mňa totiž neodolateľná. Miloval som túto aktivitu, pretože pri nej dochádzalo k nevšednému až spirituálnemu zážitku. Totiž pomocou špirály, ktorú som roztočil okolo svojej osi, som dokázal opustiť svoje telo a začať ho s odstupom priestoru pozorovať. Prestal som sa stotožňovať s telom. Tento v onom čase jedinečný rozmer bol dostatočným magnetom k tomu, aby som aj napriek varovaniam dospelých, pokračoval v tejto neodolateľnej skúsenosti. Dostať sa kúsok nad svoje telo, odosobniť sa od neho a pozorovať ho z vyššej perspektívy bolo niečo, čo ma prvýkrát v tomto živote spojilo s duchovnou sférou a naštartovalo moju skrytú vnútornú túžbu po zážitkoch tohto typu. Neskôr po dlhých rokoch, keď som si už ako dospelý občas na lúke pripomenul túto spomienku z detstva, aj keď už nefungovala tak ako kedysi, začal som postupne chápať, k čomu vtedy vlastne dochádzalo. Pri roztočení tela sa po pár minútach oddelilo vnímanie tela od čohosi vyššieho. A už som teraz vedel, že tým vyšším, čo sa na chvíľu oddelilo od tela, bolo vedomie, vyššie Ja alebo duch. Pochopil som, že kým v pohybe bola len forma, čiže telo – ľudská podstata (vyššie Ja – duch) zostala nehybná. Aspekt pozorovateľa prvýkrát aktivovaný! Zostalo to vo mne tak silno zakotvené, že sa to stalo pevným stavebným kameňom mojich celoživotných spirituálnych skúseností a že aj na základe tejto spomienky som v budúcnosti vyhľadával príležitosti, ktoré by ma umožnili katapultovať do tohto rozmeru vnímania. Vnímania toho, že nie sme ľudské bytosti

prežívajúce duchovnú skúsenosť, ale že sme duchovné bytosti, čo zažívajú svoju ľudskú skúsenosť.

Toto boli teda úlomky najkrajších zážitkov odohrávajúcich sa v mojom živote počas zlatého detského veku – prvých 7 rokov pred nástupom do inštitúcie zvanej školský systém...

Na záver prvej kapitoly len skúškou správnosti zhrniem jej obsah do kľúčového prehlásenia.

Ja nie som Suve. Suve je iba meno pre moju súčasnú skúsenosť, ktorú tento život prežívam. Ja som individualizované Vedomie, takisto ako každý človek na svete.

„Ľudská bytosť je časť celku nami nazvaného vesmír, časť obmedzená v čase a priestore a prežíva svoje myšlienky a pocity ako niečo oddelené od zvyšku – akýsi optický klam.“ **ALBERT EINSTEIN**

„Veškerá hmota je len energia zhustená do pomalej vibrácie. Všetci sme jedno vedomie, individuálne prežívajúce samo seba. Neexistujú veci ako smrť, život je len sen a my sme predstavou samých seba.“ **BILL HICKS**

„Realita je len ilúzia, ale trvalá.“ **ALBERT EINSTEIN**

KAPITOLA II.

OBDOBIE POSLUŠNOSTI

Prvých sedem rokov sa teda nieslo v znamení detskej nespútanosti, božskej živelnosti až rebélie a plného prežívania mojej nevinnej prirodzenosti. Ako malý chlapec som sa prejavoval veľmi nekonformne, svojsky a naplno som si užíval spoznávanie mojej pravej podstaty v tomto „cudzom“ svete. Keďže som ešte nenavštevoval žiadne školské vzdelávacie zariadenie, tak jedinou prekážkou mojich prirodzených, v tom čase ešte naturálnych božských prejavov bola inštitúcia, s ktorou prichádzame do kontaktu ako s prvou. A síce RODIČOVSTVO. Treba zdôrazniť, že pod týmto pojmom nemám na mysli konkrétne mojich rodičov, ktorých mimochodom nadovšetko milujem a vážim si ich za ich maximálnu snahu o správnu výchovu. Nemierim tým osobne na žiadnych rodičov ako takých, ani vychovávateľov, ale na SYSTÉM PRESVEDČENIA – klasický mentálny konštrukt, na základe ktorého automaticky pristupujeme k výchove detí – tu v našej modernej „civilizovanej“ spoločnosti. Sem takisto patrí i materská škôlka a podobné predškolské zariadenia, ktoré fungujú na konvenčných spôsoboch výchovy najmenších. Myslia sa tým veškeré klasické spôsoby vychovávaní najmenších, ktoré každý z nás veľmi dobre pozná. Nebudem ich menovať, len si spomeňme na všetky možné neopodstatnené zákazy, príkazy, tresty rodičov s výnimkou tých život chrániacich, ktorých je však minimum. A k tomuto softwaru, k týmto mentálnym programom sme každý prišli veľmi rýchlo a ľahko, jednoduchým odtlačkom do našej mysli. Zdedená reaktívna automatizácia. Prenáša sa hlavne z pokolenia na pokolenie, takisto tiež pozorovacím procesom od druhých a najmä nepísaným všeobecným súhlasom, že takto to proste v tomto svete funguje a basta! A my potom pri najbližšej výchovnej príležitosti len automaticky roboticky reagujeme na situáciu spôsobom, ktorý je v nás zapísaný ako program, bez toho, aby sme sa sami bdelo zamysleli a pouvažovali nad vlastným vedomým riešením výchovnej situácie. Obdobie poslušnosti začalo v necelých siedmich rokoch môjho života nástupom na základnú školu. Školský vzdelávací systém je jedna z najsilnejších, ak nie najsilnejšia a najmocnejšia inštitúcia, ktorá nás dokáže formovať a tým zásadne ovplyvňovať náš osud.

Svoju Cestu som začal, dalo by sa povedať, pre niekoho ukážkovo vzorne. Všetko nasvedčovalo tomu, že sa zo mňa vymodeluje jedinec, ktorého inštitúcie ako škola, cirkev, zamestnávateľ a celkovo systém ako taký, budú právom pyšné na svojho poslušného „makačenka“, ktorý drží presnú líniu v dodržovaní nimi nastavených pravidiel a noriem. Pravidlá hry sú nám všetkým vopred dané: **„Rámec (rozumej ohrádka) je jasne daný, chlapče, a ty môžeš robiť, čo len chceš, z toho, čo ti povieme my!“**

Vybral som sa teda na javisko tohto sveta tak ako väčšina z nás „posilnený a vyzbrojený“ štandardnými normami a zabehnutými mentálnymi programami nastavenými tak, aby som dodržiaval celoživotnú líniu poslušného žiaka, zamestnanca, či občana. Niečo ako vzorný a z radu nevyčnievajúci otrok slúžiaci od kolísky do hrobu pre tento oblundný systém. Slúžiaci pracovník natoľko rozumný, aby dokázal vykonávať úlohy, ale nie natoľko inteligentný, aby kriticky myslel, vyjadroval svoj nesúhlas a búril sa proti systému. Z vyššej perspektívy som sa teda vybral do sveta naučiť niečo, čo je odsúdené na to, aby sa to jedného dňa človek odnaučil...

Hneď v prvých ročníkoch som sa zapísal do povedomia školy ako vzorný žiak, za čo som bol mnoho krát vyznamenaný. Išlo to skrátka samo. Bavilo ma učiť sa, bavilo ma v tom vynikať. Každý predmet som zvládol hravo a na výbornú, čo bol prvý prejav môjho záujmu o komplexnosť vzdelania a jeho previazanosť s viacerými predmetmi učenia navzájom. Nebol som nijak motivovaný zvonka. Všetka snaha v učení vychádzala úprimne zo mňa samého. Bol to zárodok celoživotnej lásky k múdrosti. Zahorel som k nej a bol som na to hrdý. Často krát som kládol všakové otázky o všetkom možnom aj nemožnom, pretože ma poháňala obrovská neuhasiteľná zvedavosť. A dnes, s odstupom času po mnoho rokoch samovzdelávania, môžem vrelo potvrdiť, že ľudská ZVEDAVOSŤ je tým najlepším učiteľom. Vzbudiť v deťoch prirodzenú zvedavosť a podporovať ju, je podľa mňa najspoľahlivejším spôsobom ako účinne vzdelávať.

Svoje vzorné počínanie som preukázal tiež vo futbale. Málokto o mne vie, no futbal bola moja vášeň asi 15 rokov. Už v šiestich som nastúpil do prípravky ŠK Slovan Bratislava, kde som hrdo pôsobil až do svojej puberty. Musím priznať, že som nebol nijak geniálne talentovaný ako napríklad môj starší brat, no za to som to značne kompenzoval svojou nezvyčajnou citlivosťou a vytrvalosťou.

Spomínam si, ako som po tréningoch zostával na ihrisku ďalej sám a po-

kračoval v snahe zlepšiť svoje futbalové schopnosti. Medzi dvoma sezónami v lete som si takmer nedoprial pauzu. Ihneď po skončení sezóny som vybehol na školský dvor a driloval a dribloval, a dribloval a driloval – dookola až do zotmenia...

Práca na zdokonaľovaní môjho futbalového umenia sa rozhodne prejavila v praxi, čo ma veľmi tešilo a poháňalo vpred za mojím snom – stať sa úspešným profesionálnym futbalistom v zahraničných ligách a hrdým slovenským reprezentantom. Detské ilúzie sa však postupom času začali rozplývať a prišli sklamania. Jednak v podobe fyzických zranení, ale taktiež aj zranenia psychické v podobe sklamaní zo stavu vo vtedajšom slovenskom futbale. Obidvoje fyzické i psychické spolu úzko súvisia. Podmienky na futbal v našich zeme-pisných šírkach boli (aspoň v tom čase) žalostné. Nevieť ako je tomu dnes, snáď sa to za tú dobu napravilo, ale v tom čase to bolo ozaj biedne. Zo všetkého spomeniem napríklad tréning na škvárovom ihrisku namiesto umelej trávy, ktorou sme ako najúspešnejší klub slovenskej histórii vtedy nedisponovali. Škvára je dosť tvrdý povrch. Je to čierny materiál, niečo ako antuka. Práve na ňom vznikalo veľmi veľa zranení, v mojom prípade kĺbových, ale bol prípad aj vážnej kožnej infekcie, keď sa táto látka dostala pri „šmýkačke“ hráčovi pod kožu. Často sme si na to so spoluhráčmi sťažovali, ale skrátka neboli alebo nechceli byť vytvorené kvalitnejšie tréningové podmienky pre mládežnícky futbal. To sa prejavovalo aj v zákulisí, z čoho pramenili zase na druhej strane psychické zranenia – sklamania. Prizeral som sa uplácaniu trénerov rodičmi, rôznemu rodinkárstvu, alkoholizmu trénerov alebo aj manipulácii so zápasovými výsledkami. Asi si viete predstaviť, aké veľké sklamanie pociťuje dieťa, keď vloží do svojej jedinej vášne celé svoje ja. Trénuje dokonca nad rámec, navyše, aby sa vypracovalo. Aby nakoniec prišlo na zápas, v ktorom malo hrať v základnej zostave, no tréner uprednostní evidentne slabšieho spoluhráča iba preto, že mu jeho otec pred zápasom podstrčil obálku. Na detskej duši toto všetko vytvorí silnú jazvu a pomaly a isto sa z nej začína vytrácať vášňa a akýkoľvek záujem pre samotnú hru. S nástupom do puberty som preto na sebe a svojich rovesníkoch badal postupnú demotiváciu, ktorá sa prejavovala v nedisciplinovanosti, nezájmom o futbal a chodení „poza štadión“. Pochopiteľne nás preto zlákali omnoho vzrušujúcejšie veci ako len drieť na neatraktívnych ihriskách s rozčaptanými loptami a potom iba sedieť na lavičke prizierajúc sa ako nemotorný spoluhráč kazí zápas, pretože jeho rodič mu to jednou transakciou u trénera zariadil. Tréneri a funkcionári vždy sporadicky mávli rukou nad dôsledkami tohto úplne bežného diania

a duplom teda sa už nenašiel nikto, kto by riešil aj samotnú príčinu zlyhania vo futbalovej mládeži. Zlyhania kompetentných – funkcionárov a trénerov. Ako výsledok tohto smutného stavu v slovenskom športe spomeniem jeden neodškriepiteľný dôkaz. Z vtedajšej mojej generácie plnej veľkých talentov, mládežníckych reprezentantov a budúcich nádejí pre náš futbal, hrá z celej plejády vo vrcholom futbale v súčasnosti len jeden jediný! Smutná, ale zákonitá pravda. Čo odovzdáme von – to sa nám vráti. Čo sme zasiali pre mládež – to dnes žneme u dospelých. Zo všetkých ostatných sú dnes pre zmenu právnici, moderátori, športoví redaktori, manažéri, Majk Spiritovia, doktori, podnikatelia a aspoňže niektorí zostali pri futbale a sú trénermi. Nie preto, že by nemali talent alebo snahu či výdrž zotrvať, ale pre to, že namiesto podpory na ceste futbalovým trávnikom sa im dostávali pod nohy zbytočné prekážky podsúvané lahostajnosťou vedenia. Ich nádejný športový rast sa tak postupne menil na nezáujem a ich cesta životom nabrala zákonite iný smer.

Aby som však vyzdvihol aj pozitíva a zdôraznil, čo mi futbalový život priniesol, tak nesmiem opomenúť na prvom mieste jednoznačne tímového ducha. Naučil som sa vychádzať v kolektíve a spolupracovať na dosiahnutí spoločného cieľa. Naučil som sa zatnúť zuby a zamakať na svojich cieľoch a zároveň tým potiahnuť povraz za jeden koniec celého mužstva. V neposlednom rade ale tiež fyzická kondícia, ktorú som za tie roky intenzívnych dvojfázových tréningov a zápasov nadobudol, sa stala pre mňa výraznou zásobárňou, z ktorej čerpám dokonca ešte dnes – 11 rokov po skončení kariéry.

Samozrejme, nedá mi a musím sa podeliť aj o vtipné momenty z mojich mládežníckych futbalových čias, ktorých bolo ozaj neúrekom a bolo by to minimálne na jednu samostatnú kapitolu.

Napadá mi úsmevná zápasová príhoda. Počas finále majstrovstiev Slovenska starších žiakov náš tréner z plného hrdla kričí na rozcvičujúceho sa spoluhráča-náhradníka za brámkou: „Mišóóó, poď sem!!“ A Mišo sa celý natešený začne prežehnávať, podáva nám ruky, aby sme mu držali palce a s obrovskou hrdosťou cupitá ku striedačke, predpokladajúc, že naskočí na ihrisko a bude môcť zahviezdiť vo veľkom finále. Po hrdom behu cez polovicu štadióna až k lavičke, mu však zrazu tréner podáva nekompromisne dve prázdne dvojlitrovky a odkazuje: „Mišo, choď набраť vodu!“

Alebo pri jednom bežnom tréningu pri nekonečných kondičných behoch, namiesto tréningu s loptou, nám to už nedá a viacerí tak zúfalo dotazuje-

me trénera s naliehavou otázkou: „...a kedy už budeme trénovať techniku?!“ tréner chladnokrvne odpovedá: „Techniku?! Načo budete trénovať techniku, keď žiadnu nemáte!“

Či: Pred zápasom nás tréner burcuje v šatni: „Chalani, všetko hrá s nami: trávnik, rozloha ihriska, výška žrdí, poloha slnka, dokonca i rozhodca je v tom s nami. Rozumiete?“ A potmehúdsky žmurkol pri tom na jedného z nás. Po nečakane prehranom zápase v šatni však náhle zmenil rétoriku a zúfalo bedáka: „Je toto možnééé?! Všetko hralo proti nám!!!“

Musím prízvukovať, že každý jeden tréner mi dal niečo do života, čo i len malinkú indíciu, ktorá mi v budúcnosti pomohla na ceste rastu. S odstupom času presne viem, čo som si v tom čase odniesol z nekonečných rád, taktík i vtipkovaní zo strany autorít zvaných futbaloví tréneri.

Teda krásne to pre mňa obdobie medzi rokmi 7-14, ktoré som si pomenoval obdobím poslušnosti a na ktoré však spomínam v dobrom. Základná škola a prvé skúsenosti so školským systémom, futbalový sen – cesta ctižiadosti a tiež základy kresťanskej viery, čo mi boli v dobrom zvonka vštepované, ktoré som v tom čase absolútne nechápal, ale napriek tomu som to ako dieťa pochopiteľne slepo prijal. Škola, futbal a viera spolu dokopy teda najviac formovali moju osobnosť v čase pred pubertou. Aj napriek bezbrehej oddanosti voči každému tomuto pilieru, som niekde v kútiku duše pochyboval. Pochyboval o prístupe dospelých v týchto jednotlivých oblastiach života, no keďže dospelí sú pre dieťa doslova ako bohovia, veril som im a nechal sa nimi aj tak viesť i napriek začínajúcim pochybnostiam. Rozvíjali totiž vo mne dôležitý mravný rys osobnosti a tým je disciplína...

DVOJAKÁ DISCIPLÍNA

Disciplína – jedna z kľúčových kvalít pri osobnostnom rozvoji človeka. Mám potrebu hneď na začiatku odlíšiť disciplínu vonkajšiu od vnútornej! Vonkajšou sa myslí pravidlá, príkazy, podnety získané a osvojené na základe poslúchnutia a riadenia sa na základne impulzov ďalších osôb. Všetci to veľmi dobre poznáme. Vpravo vbok, nesmieš, musíš, schudni, zákaz vjazdu, uprav si a tak ďalej... Na samotnom účele a zmysle týchto činností nie je absolútne nič zlé, práve naopak, potreba a nutnosť ich vykonať je mnohokrát životne dôležitá. V tomto bode však nastáva ten miniatúrny a predsa tak gigantický rozdiel. Keď disciplinované vykonávame čo „musíme“ na príkaz, či radu z vonkajšieho zdroja, nerozhodujeme na základe hĺbky svojho vnútorného

presvedčenie, ale len roboticky „veríme“ tomu zdroju tam vonku. Môže nás to síce posunúť správnym smerom, no pečať návyku zakotvená do nás samých však nie je trvalá! Ako hovorí motivátor Ivo Toman: „Je to ako smrad – ľahko sa vyvetrá“. Nefixuje ju totiž to dôležité vlákno nášho presvedčenia a viery získanej na základe našej vlastnej prežitej skúsenosti. Čo to vlastne znamená v praxi? Ak nám niekto neustále nariaďuje, či pripomína čistotu alebo poriadok vo veciach a my to vykonáme len na základe tohto externého podnetu – želania, nedotýka sa to bytostne našej vnútornej podstaty. Je to len dočasne naučený návyk, či cudzí rituál... Časom, keď vonkajší spúšťač zmizne z nášho dosahu, skôr či neskôr sa aj tak vrátíme k nášmu vnútornému presvedčeniu – zlozvyku, ktorý sme nadobudli na základe vlastných skúseností. Pracovať teda na svojej vnútornej disciplíne znamená pracovať na trvalom systéme pozitívnych návykov. Opustiť tento systém bez našej vôle nie je možné, tak ako sa to stáva pri disciplíne vonkajšej. **Tým trvalým hnacím motorom je osobná vnútorná motivácia.** A tá vychádza v prvom rade z určenia si priorít a stanovenia svojich životných hodnôt. Vytýčil, zoradil a pevne som si ukotvil vo svojom srdci svoj vlastný rebríček hodnôt už dávno. Rozhodovanie sa a presvedčenie, či si ráno zacvičím je preto veľmi jednoduché. Vychádza z mojej vlastnej vnútornej disciplíny, z osobnej vnútornej motivácie. Nie je dôvod neposlúchnuť seba samého. Jedine, že ak by bol...

INŠPIRATÍVNE OSLOBODENIE

Detstvo teda prebehlo veľmi hladko, zdanlivo nijak extra nevyčnievalo z „normálu“, aspoň podľa toho, čo táto spoločnosť zvykne považovať sa normálne. Cez to všetko sa však v mojom vnútornom svete udiali neobyčajné príhody, ktoré niekomu môžu prísť veľmi nudné, no vo mne z istých príčin zanechali nezmazateľnú stopu. Začal som sa totiž na veci pozeráť postupne inak... Prebúdzal sa vo mne malý filozof.

Pamätám si, ako mi raz cez otvorené okno vletel do izby vtáčik (vrabec). Ihneď po prilete z ničoho nič padol za skriňu a pár hodín sa nevedel spoza toho nábytku vôbec dostať... Bolo mi ho veľmi ľúto, pretože po celý čas bezmocne trepotal krídlami, aby sa z tejto nečakanej pasce vymotal a ja som mu pritom nedokázal pomôcť. Bol som totiž sám doma a vzhľadom na svoj vek, nebolo vtedy v mojich silách odtiahnuť tú veľkú skriňu a oslobodiť vtáčika. Tak som tam v izbe niekoľko hodín skormútene sedel a modlil sa za jeho oslobodenie. Ten jeho beznádejný, o pomoc volajúci zvuk mi čím ďalej viac a viac trhal uši... Nezostávalo mi nič iné len trpezlivo vyčkávať na jeho po-

tenciálnu záchranu a zatiaľ rozjímať nad jeho osudom. Kládol som si otázky na svoj vek značne vyzreté, ale na ktoré som však v tom čase nenachádzal odpovede. Vrávalo mi hlavou, aká sila priťahovala malého vtáčika, aby opustil ten nekonečne slobodný vonkajší rozlet a vstúpil do obmedzeného priestoru štyroch stien? Azda zvedavosť? Aká nešťastná okolnosť ho primäla, aby tak nepravdepodobne spadol do tak úzkej, pár centimetrovej škáry. Aký zmysel mala vlastne jeho existencia? Naplnil sa tým jeho účel na tomto svete a akú stopu tu vlastne zanechal? Po mojom niekoľko hodinovom detskom filozofovaní, zatiaľ čo vtáčik bojoval o svoj život, sa nakoniec svojou vytrvalou trepotavou bojovnosťou milimeter po milimetri dopracoval až k samotnému okraju obrovskej skrine, odkiaľ už potom veľmi ľahko postupoval cez bočnú stenu smerom k parapete okna, z ktorého následne šťastne a víťazne odletel späť do svojho milovaného slobodného sveta. Táto jednoduchá príhoda o vtáčikovi a jeho samooslobodení mi z neviem akého dôvodu silne utkvela v pamäti. Až s odstupom času, vždy keď som si na ňu spomenul, začali prichádzať na myseľ podobenstvá tejto bizarnej situácie voči človeku a jeho životnému osudu... Človek prichádza na tento svet a my neviem odkiaľ, takisto ako vtáčik tajomne vletel na moje prekvapenie do izby. Nejaký čas v izbe pobudol a potom zrazu odletel, nevedno kam, tak ako človek po istom čase opustí túto realitu a poberie sa na onen svet. Jediné, čo poznáme je jeho pobyt vnútri. Odkiaľ prišiel a kam smeruje pre nás zostáva záhadou. A presne taký je celý život – len krátka tajomná epizóda medzi narodením – vlietnutím a smrťou – odletom... Táto jednoDuchá životná analógia sa časom po istých zásadných skúsenostiach medzi nebom zemou, ku ktorým sa dostanem v tretej časti knihy, ešte rozvinula o ďalší nový rozmer. Prišlo mi, že zmyslom existencie a takisto aj hlavnou témou tejto knihy, je OSLOBODENIE. Ľudská bytosť vstúpi z nekonečného priestoru (čím pre vtáčika obloha určite je) do tohto obmedzeného troj-štvor rozmerného sveta plného mantinelov a jeho vstupom automaticky stráca alebo zabúda schopnosť „lietať“. Na začiatku cesty môže život nadobudnúť dojem, že sa jedná o utrpenie, ako to popisujú východné filozofie. Na istý čas rezignuje, podľahne amnézii pamäte o svojom skutočnom pôvode. Lenže v istom bode sa v ňom začína prebúdať nepremožiteľná túžba po slobode a lietaní, ktorú akoby vzbudzovala nejaká záhadná vyššia sila. V tejto analógii ju môže symbolizovať napríklad moja snaha o pomoc voči vtáčikovi, nakoľko po páde za skriňu vtáčik z počiatku iba nehybne ležal na dne škáry a vydával len nepatrný štebot. No tým, ako som sa snažil skriňu rozkývať a prihovárať sa mu, začala sa v ňom zbierať prvá snaha

o svoje oslobodenie. Takisto duša človeka zrazu uprostred života sčistajasna začína nevyspytateľne prahnúť po niečom, čo nedokáže ešte bližšie špecifikovať. Pocitovo dokáže najbližšie popísať túto príťažlivú silu pojem túžba po slobode. Začína vyvíjať nezlomnú snahu o svoje znovuoslobodenie. Vytrvalou bojovnosťou nestráca nádej až sa v jednom okamihu ocitá za hranicami bariér toho trpitelského sveta, opúšťa ho a vlieta do nekonečného slobodného priestoru „tam vonku“. Pointou tohto príbehu je, že tento krok – tento vzlet, môže ľudská duša urobiť ešte pred smrťou. Nielenže každá jedna má na to všetky predpoklady. Je to dokonca zmyslom jej života! A presne o to mi v tejto knihe ide.

NIE JE PRÚD AKO PRÚD!

Iba pre ujasnenie pojmov, keďže v celej knihe dosť často používam výraz „Prúd-Flow“, zdôrazním tak v tomto bode oný zásadný rozdiel oproti prúdu, ktorý sa používa „bežne“. Mainstreamový – hlavný spoločenský prúd s malým p, považujem za prúd reverzný – fantómový. Odpája nás totiž od ozajstného Prúdu života. Čiže „ísť s týmto prúdom“ neznamenať ísť so skutočným Prúdom s veľkým P. Je to pasca. Keď sa povie: „s prúdom plávajú mŕtve ryby“ – tak myslím na tento! A naopak „ísť proti prúdu“ tomu „falošnému“, tak to v skutočnosti znamená plávať po Prúde rieky života. Aj o tom budú nasledujúce pasáže...

KAPITOLA III.

OBDOBIE VZDORU

PROTEST PROTI VŠETKÉMU VYÚSTIL V PRVÉ PREJAVY UMELECKÉHO SEBAVYJADRENIA

Počnúc nástupom na strednú školu sa u mňa začali výrazne prejavovať prvotné náznaky protestu, vzdoru a nespokojnosti. Prejavy hormonálnej premeny pri prechode z adolescentného do pubertálneho veku bývajú značne turbulentné. Ani ja som nezostal výnimkou a vhuhol som do puberty ozaj viac ako na maximum. Asi tak nejako, ako jeden môj tréner zvykol pred zápasom vravievať: „Začneme na sto percent a postupne pridávame!“

Prvý ročník som navštevoval športové gymnázium a na podnety mojej futbalovej demotivácie, ktoré som popísal v predošlej kapitole, som si zrazu zaľúbil žiť život po svojom, po novom. Postupne inak ako tomu bolo, odlíšiť ho od zabehnutých stereotypov. Vzrušujúcu záľubu som s partiou našiel v publičnom umení – graffitti. Tá mi dodávala adrenalín – pre mňa nový hormón, ktorý som doposiaľ neevidoval. Ako srdcový fanúšik športu som si zas svoj voľný čas spestroval návštevou štadiónov, hlavne futbalových a hokejových zápasov. Vyhľadával som masovú eufóriu, randál, prítomnosť hooligans (chuligánov) a nebezpečenstvo s tým spojené.

Vďakabohu to nezostalo len pri činnostiach tohto typu. Našťastie sa v tom čase objavila na obzore konečne prvá známka umeleckej kreativity. Keďže som od úmrtia legendy Tupaca Amaru Shakura, od svojich jedenástich rokov počúval hip hop, začal som sa s nástupom na strednú školu venovať práve tvorbe tohto žánru. Bol to pre mňa najmä nástroj na **sebavyjadrenie** a v poslednom rade v tom období aj životný štýl. Začal som písať svoje prvé texty v slovenčine, kde som vyjadroval svoje emócie, názory a postoje i vzťah k svojej novej láske – k hudbe. Vymyslel som si pseudonym MCL a nebol som v tom celom sám. Môj futbalový spoluhráč Dilema (dnes Majk Spirit) a ďalší spoluhráč a v onom čase tiež spolužiak Cigo započali svoju hudobnú cestu takisto. Spolu s Dilemom vznikla historicky prvá skladba oboch interpretov, legendárna Poézia ulice, ktorá mala v tom čase v úzkej hip hopovej komunite značný úspech. Spoločne s Cigom som počas školských vyučovaní pokračoval v prvých textoch a to vyústilo k založeniu prvej kapely. Volala sa 2H Pozitív. Živo si pamätám jej genézu. Cestou na tréning v preplnenej elek-